

Arrest

nr. 72 616 van 23 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 mei 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 april 2011 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 66 330 van 8 september 2011.

Gelet op de beschikking van 24 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 juni 2010 dienen verzoekers een asielaanvraag in.

1.2. Op 12 januari 2011 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers.

1.3. Op 19 januari 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Tegen de beslissing van 12 januari 2011 dienen verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.5. Op 4 april 2011 wordt het beroep tegen de beslissing van 12 januari 2011 door de Raad verworpen bij arrest nr. 59 218.

1.6. Op 6 april 2011 wordt verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf van 19 januari 2011 onontvankelijk verklaard.

1.7. Op 12 april 2011 wordt aan verzoekers het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13quinquies). Dit zijn de bestreden beslissingen, die als volgt zijn gemotiveerd:

Ten aanzien van verzoeker:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten H.S. {...}
geboren te Erevan, op (in) 18.05.1950
en van nationaliteit te zijn: Armenië (Rep.)*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 04 april 2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep verworpen tegen de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het CGVS op 14 januari 2011.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1 ° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met een geldig visum."

Ten aanzien van verzoekster:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten H.R. {...}
geboren te Erevan, op (in) 19.06.1955
en van nationaliteit te zijn: Armenië (Rep.)*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 04 april 2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep verworpen tegen de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het CGVS op 14 januari 2011.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1 ° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

De exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang die de verwerende partij in haar nota met opmerkingen heeft opgeworpen werd door de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nummer 66 330 van 8 september 2011, zodat het kan volstaan hiernaar te verwijzen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, de schending van het algemeen principe van goed bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 3 en 13 van het Europees verdrag tot bescherming tot de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Verzoekers betogen het volgende:

“De bestreden beslissingen zijn volledig stereotiep en voldoen niet aan de voorwaarden van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandeling en artikel 62 van de wet van 15 december 1983.

Eerste onderdeel

De motivering van de bestreden beslissingen neemt de bijzonderheden van de situatie van de eisers niet in aanmerking, zoals werd uitgelegd in de aanvraag van 19 januari 2011 tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en verwijdering van vreemdelingen. liet is verplicht, conform artikel 62 van de wet van 15 december 1980, een beslissing adequaat te motiveren, zonder manifest appreciatiefout. De aanvraag tot machtiging tot verblijf werd op basis van de slechte medische toestand van de eiser ingediend: hij heeft hartproblemen en de nabijheid van een cardioloog is noodzakelijk. Een levenslang behandeling is nodig en het stopzetten van deze behandeling zou dodelijke gevolgen kunnen hebben (infarct). tegenpartij heeft echter op 6 april, twee dagen na het negatief arrest van Uw Raad in het kader van de asielaanvraag van de eisers, een beslissing van onontvankelijkheid genomen daar de aanvraag niet met de nodige identiteitsdocumenten vergezeld was. De aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd tijdens de asielaanvraag van de eisers ingediend. Er werden geen identiteitsdocumenten neergelegd daar de eisers zonder documenten hun land hebben verlaten. Artikel 9ter§2 al 3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen. Het zou inderdaad niet aannemelijk zijn voor een asielzoeker om contact te moeten nemen met zijn ambassade (de overheid die hij vreest tijdens zijn asielaanvraag. Na het einde van iie asielprocedure, dient er echter de mogelijkheid gegeven te worden aan de kandidaat vluchteling om de nodige stappen te ondernemen om identiteitsdocumenten te krijgen, eventueel via zijn ambassade. Ijtit kan echter moeilijk binnen de twee dagen gebeuren! De Dienst Vreemdelingenzaken heeft een beslissing van onontvankelijkheid genomen twee dagen na het arrest van uw Raad. Bij het nemen van de beslissing tot onontvankelijkheid wisten de eisers niet eens dat hun asielprocedure tot een einde was gekomen! Het was voor de eisers dan ook onmogelijk om naar hun ambassade te gaan en een paspoort of een identiteitskaart zo rap te krijgen. « De Raad wenst erop te wijzen dat liet zorgvuldigheidsbeginzel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen” (RVV. arrest n°43.22() van 11 mei 20iO. 1 en zorgvuldige analyse van liet dossier is des te meer belangrijk wanneer het om dc gezondheidstoestand van personen gaat. Er bestaat inderdaad een risico tot onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van de Europese Conventie in geval van terugkeer van dc eisers naar Armenië. De bestreden beslissing is formeel en stereotiep. Dit vormt een manifest gebrek aan motivering, wat een schending van artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 uitmaakt.

Tweede onderdeel

De bevelen om het grondgebied te verlaten werden op 12 april 2011 genomen, amper 2 dagen nadat een beslissing van onontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf genomen werd. De beslissing van onontvankelijkheid werd op 5 mei ter kennis van de eisers gebracht. Daar het om een specifieke situatie gaat omwille van de slechte medische toestand van de eiser diende tegenpartij deze zaak met de nodige zorgvuldigheid te behandelen en ten minste tijdens de beroepsprocedure te wachten. De eisers wensen over een daadwerkelijk rechtsmiddel te beschikken ten aanzien van de beslissing van onontvankelijkheid van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. I) e eisers roepen in onmenselijke en onterende behandelingen in tegenstrijd met artikel 3 van de Europese Conventie tot bescherming tot de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Artikel 13 van de Europese Conventie tot bescherming tot de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden kent het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel toe en moet haar de mogelijkheid geven om op het Belgisch grondgebied te blijven totdat uw Raad zich over haar verzoekschrift tot schorsing en tot nietigverklaring van de beslissing van onontvankelijkheid heeft uitgedrukt. In de zaak CONK\ / Belgique, heeft het Europese T-lof voor Mensenrechten België veroordeeld, ten opzichte van de hangende aard van het beroep voor de Raad van State; dat de eiseres toegelaten dient te worden op het Belgisch grondgebied totdat er over haar beroep geoordeeld wordt, conform dit arrest en artikel 13 van de Europese Conventie tot bescherming tot de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. De bestreden beslissing is hieromtrent ook formeel en stereotiep. Dit vormt een manifest gebrek aan motivering, wat een schending van artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 uitmaakt. Het eerste middel is gegrond.”

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partijen, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

De bestreden beslissingen geven duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij zijn genomen. Zo verwijzen de bestreden beslissingen naar artikel 7, al. 1-1° van de Vreemdelingenwet en motiveren zij dat verzoekers in het Rijk verblijven zonder in bezit te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, immers zijn zij niet in bezit van een geldig paspoort met geldig visum. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gebaseerd, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3. Waar verzoekers stellen dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend tijdens hun asielprocedure en er daarom geen identiteits-

document diende voorgelegd te worden, stelt de Raad vast dat enkel de bevelen om het grondgebied te verlaten van 12 april 2011 het voorwerp uitmaken van huidig beroep. De Raad stelt aldus vast dat verzoekers' kritiek gericht is tegen een beslissing die geenszins het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep zodat deze kritiek niet dienstig kan aangevoerd worden tegen de thans bestreden beslissingen.

3.4. Verzoekers verwijzen naar verzoekers hartproblemen en benadrukken dat de nabijheid van een cardioloog noodzakelijk is. Een gedwongen terugkeer naar Armenië, maakt volgens verzoekers dan ook een schending van artikel 3 EVRM uit. Zij stellen dat de bestreden beslissingen amper twee dagen na de beslissing van 6 april 2011 waarbij hun aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, werd genomen en dat de verwerende partij minstens de beroeps-procedure tegen de beslissing van 6 april 2011 had moeten afwachten. Verzoekers wensen te beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals gewaarborgd door artikel 13 EVRM, ten aanzien van de beslissing van onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3.5. In zoverre verzoekers de mening zijn toegedaan dat hen geen bevel om het grondgebied mag afgeleverd worden gelet op het feit dat zij beroep hebben ingesteld tegen de beslissing waarbij hun aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard dient gesteld dat noch het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, noch het feit dat er een beslissing tot onontvankelijkheid werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de overheid verhindert een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer de voorwaarden daartoe vervuld zijn.

De Raad wijst er vooreerst op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van 9ter van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van de thans aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

3.6. Verder dient ook gewezen op de voorbereidende werken bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die het volgende bepalen:

"(...) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)" (Gedr.St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Het gegeven dat verzoekers een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hebben ingediend die onontvankelijk werd verklaard en waartegen zij beroep hebben ingesteld bij de Raad kan aldus geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Immers, een eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft niet tot gevolg dat er een recht op verblijf ontstaat. Het heeft enkel tot gevolg dat de verwerende partij opnieuw een beslissing dient te nemen over de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen. Het feit dat verweerder opnieuw dient te beslissen over de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bij een eventuele vernietiging verhindert niet dat aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. Deze aanvraag heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van verzoekers. Het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstige zieke vreemdeling om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Nu een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in casu geen invloed heeft op de thans bestreden beslissingen, ziet de Raad niet in waarom de verwerende partij deze aanvraag diende te betrekken in de motivering van de bestreden beslissingen.

De Raad stelt verder vast dat verzoekers nalaten concreet verweer te voeren tegen de motivering van de bestreden beslissingen. Verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing op een kennelijk onredelijke wijze heeft genomen.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van deze rechtsregel, dit artikel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoekers roepen de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissingen geen schending van artikel 3 van het EVRM inhouden.

3.7. Inzake de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Gezien het voorgaande maken verzoekers niet aannemelijk dat de verwerende partij op een onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER